

La continuïtat de Galetes Birba

Galetes Birba, una de les empreses catalanes pioneres en la fabricació de galetes, iniciava el 1978 una crisi, originada per deficiències en la comercialització del producte, que portaria al tancament de la fàbrica el juny de l'any 1986. Més de 5 milions de deutes a la Seguretat Social i a Hisenda, així com el no abonament de diversos salaris als empleats era el balanç del tancament.

A partir d'aquest fet, els treballadors es constitueixen en Societat Anònima Laboral, i comencen a actuar en un doble sentit: el de procurar de fer-se amb la maquinària de la fàbrica i assegurar-ne la seva continuïtat.

El passat 10 de febrer mitjançant subhasta pública i per un valor de 1.390.000 pessetes, més mig milió addicional que varen haver de pagar per fer desistir a subhastadors professionals, els treballadors passen a ser propietaris de les màquines.

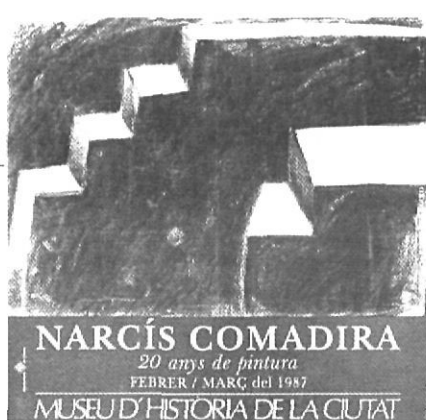
S'havien tingut contactes amb diferents grups empresarials, però el constituït per la família Boixareu, fabricant de les olles Bra, és el que fa l'oferta més interessant. Per aquest motiu els treballadors venen l'empresa per 10 milions, que a partir d'ara passarà a anomenar-se «Galetes Camprodon, S.A.». El nou propietari ha acceptat les condicions que se li demanaven: mantenir la qualitat de les galetes, assegurar els 32 llocs de treball i que la fàbrica continuï situada a Camprodon.

Els actuals propietaris havien fet abans de la compra una enquesta a Barcelona, als principals comerços del sector de l'alimentació, en la qual quasi el 100% varen opinar que aquesta marca era la de més qualitat del mercat, alhora que es queixaven de la manca de subministrament.

A hores d'ara és imminent la represa de la producció de Galetes Birba, que primerament es pensa destinar al mercat català per posteriorment vendre a tot l'Estat.

Els noms de Camprodon i de galetes des de fa temps han anat molt units. El fet que quedi assegurada la continuïtat de la marca, que es mantingui la seva qualitat i que s'hagin salvat 32 llocs de treball, sens dubte és un esdeveniment important per a la vila camprodonina.

ESTEVE PUJOL I BADA

La trajectòria de N. Comadira

De bon començament, m'agrada recordar que com a amic personal de Narcís Comadira he seguit molt de prop la seva trajectòria pictòrica i poètica. Avui, quan a les sales del Museu d'Història de la Ciutat repasso aquests vint anys de pintura, no em puc estar d'establir alguns nexes subtils entre l'ofici d'escriure i el de pintar.

Des del distanciament voluntari de Barcelona, Comadira em corregeix i m'animà a donar a conèixer els meus primers versos. Molt sovint quan l'anava a visitar observava la peça fresca al teler, els canvis d'orientació que donava a les seves obres amb la presència de cartons d'emalatge, els llampegants colors d'alguns «gouaches» i acrílics sobre tela, i tota aquesta altra vessant més poc coneguda del disseny de cobertes de llibres, cartells, publicacions, etc.

Una retrospectiva sempre és un exercici per a la memòria. Havia vist pocs quadres dels anys 60, i ara m'adono de la bellesa d'aquests primers paisatges gironins, amb un segell propi i la màgia d'uns colors que han guanyat amb els anys: *Fàbrica Grober, els Dolors, Torre Rufina, Casa*, etc.

En altres sales m'he aturat davant la pintura de gènere amb escenes intimistes, i els que en diria «quadres paràfrisi», amb transposicions d'elements literaris, visuals al món de la plàstica: *Mort de Narcís, Susanna i els vells, Homenatge a G. Ferrater, Escena de pel·licula*. I després he passat a les capses, fruiteres, arbres, cossis, objectes quotidians que m'han recordat aquella malenconia filtrada de Pavese, Bassani, i, sobretot Morandi, on «cada objecte somica en secret».

I no em puc estendre més. Les urnes funeràries, l'interès per l'arquitectura, les escales que no van enlloc, les lletres de motlle que travessen un bon grup de teles encapçalen noves tendències i estils en l'art de Narcís Comadira.

PEP VILA

Ascens i caiguda de la U.E. Figueres

L'ascens de la Unió Esportiva Figueres (UEF) a la segona divisió de Futbol va anar acompanyat d'una eufòria sense precedents a la ciutat i de la necessària adequació a les noves circumstàncies amb la construcció d'un nou estadi capaç de donar cabuda a deu mil persones, és a dir, a pràcticament un membre de cada una de les famílies de Figueres. Jugadors, directius i aficionats parlaven ja del mític salt a la primera divisió. Com molt bé va escriure un dia Vicente Verdú a "El futbol, mitos, ritos y símbolos" es feia realitat allò que "cada tribu, en qualsevol temps i lloc, viu una mítica promesa de salvació i es creu elegida per a realitzar-la amb el concurs dels seus herois i déus".

De cop i volta es triplicaven els aficionats de la UEF, procedents no tan sols de la capital, Figueres, sinó també dels pobles de la comarca i fins i tot de municipis veïns del Baix Empordà, la Garrotxa i el Gironès. Els residents en aquest fragment nord-est del territori català havien trobat a la polis figuerenca el seu "panem et circenses". Per primera vegada, els habitants de l'Empordà —espai de moda per a la macrociutat de Barcelona i per als turistes estrangers— esdevenen, per un motiu fortuït però desitjat, protagonistes identificats amb un projecte, que és la Unió.

El moment culminant d'aquesta catarsi col·lectiva fou aquell dia d'agost amb el nou estadi ple de gom a gom i amb la Unió Esportiva Figueres guanyant el Barça per 4-2.

Però els hiverns a l'Empordà solen ser força més durs, sobretot quan la tramuntana imposa el seu domini sobre la plana. Els espectadors i els *tifosi* locals —els unionistes— noten el fred de les grades de ciment; els jugadors topen amb altres tribus amb les mateixes aspiracions; els àrbitres dicten la seva llei; les lesions castiguen els herois. Arriba el febrer i amb les nevades la comunitat decideix sacrificar el pare Mané per reinstaurar la confiança perduda entre la família. Arriba un professional, Carriega. Es fitxa un estranger, Gallo, una figura que només el temps i els resultats podran convertir en un ídol. El camp ja no s'omple, les utopies de primera divisió s'esvaeixen i torna el futbol mediocre, brusc i igualat de la segona divisió.

JOSEP PLAYÀ I MASET